

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (26/5/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. θ', 32 – 42. Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε', 1 – 15

Η ελεημοσύνη, το κλειδί του Παραδείσου

Δυό θαυμαστές ενέργειες του Πρωτοκορυφαίου Αποστόλου Πέτρου διηγείται το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αδελφοί μου, το οποίο προέρχεται από το βιβλίο των Πράξεων. Ο Πέτρος, ευρισκόμενος στην Λύδδα, συνάντησε τον Αινέα, ο οποίος βίωνε, για οκτώ ολόκληρα χρόνια, το άλγος της παραλυσίας. Επικαλούμενος την δύναμη του Ιησού Χριστού, ο Πέτρος θεράπευσε τον παραλυτικό και οι κάτοικοι της περιοχής δόξασαν τον Θεό και πίστεψαν στον Χριστό.

Λίγο μετά ο Πέτρος βρέθηκε στην Ιόππη, εκεί όπου κατοικούσε μια ευλαβής κόρη, ονόματι Ταβιθά, που τις ημέρες εκείνες ασθένησε και μόλις είχε αφήσει την τελευταία της πνοή. Ο συγγραφέας των Πράξεων σημειώνει ότι η Ταβιθά ήταν άνθρωπος μεγάλης αγάπης και ελεημοσύνης, γι' αυτό και ο θάνατός της προκάλεσε θρήνο και κοπετό μεταξύ των κατοίκων της πόλης, οι οποίοι έσπευσαν στην οικία της για να θρηνήσουν τον χαμό της. Ο Πέτρος, αφού προσευχήθηκε θερμά στον Κύριο, ανέστησε εκ νεκρών την Ταβιθά και όλοι θαύμασαν και δόξασαν τα μεγαλεία του Θεού.

Από τη σημερινή Αποστολική διήγηση επιλέξαμε να σταθούμε στην αρετή της ελεημοσύνης, με την οποία ήταν κοσμημένη η Ταβιθά. Στην συνείδηση της Εκκλησίας η ελεημοσύνη και η φιλανθρωπία είναι μίμηση Ιησού Χριστού, καθότι Εκείνος, εμφορούμενος από τα ίδια αισθήματα και κινούμενος από άμετρη αγάπη προς τον άνθρωπο, φόρεσε την ανθρώπινη σάρκα και θυσιάστηκε για την σωτηρία του κόσμου. Αυτό σημαίνει ότι «η ελεημοσύνη προς τον πάσχοντα άνθρωπο συνιστά λατρεία προς τον Θεό, ενώ η απανθρωπία ύβρη προς Αυτόν», όπως επισημαίνει ο Όσιος Ιωάννης της Κλίμακος.

Πολλές φορές εμείς οι Χριστιανοί πιστεύουμε ότι η λατρεία μας στον Θεό είναι δυνατόν να περιοριστεί σε συγκεκριμένες πράξεις τυπικού χαρακτήρα, ενταγμένες μέσα στην λατρευτική ζωή της Εκκλησίας. Θεωρούμε ότι ο εκκλησιασμός μας και μόνο ή η τυποποιημένη άσκηση των αρετών, ως καθήκον έναντι του Θεού, αρκούν για να προσδώσουν πληρότητα στον Εκκλησιαστικό μας βίο. Είδαμε, όμως, ότι οι Άγιοι του Θεού εντοπίζουν την γνησιότητα της θρησκευτικότητός μας στον τρόπο που πολιτευόμαστε απέναντι στους αδελφούς μας, όταν, μάλιστα, εκείνοι βρίσκονται σε ανάγκη και ποικίλη δυσκολία στη ζωή τους. Είναι χαρακτηριστική η προτροπή και του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου: «Μη τεντώνεις τα χέρια σου

στον ουρανό, αλλά στα χέρια των πτωχών. Αν εκτείνεις τα χέρια σου στα χέρια των πτωχών, έπιασες την κορυφή του ουρανού».

Προ ετών εκοιμήθη ένας Επίσκοπος, που διεποίμανε, επί έτη πολλά, μία από τις μεγαλύτερες Μητροπόλεις της Ελλάδος. Ο Επίσκοπος εκείνος δε φημιζόταν για την πνευματικότητά του, ούτε για το μέγεθος των εμφανών αρετών του. Είχε τη φήμη του άτσαλου ανθρώπου, του επιρρεπή στις αδυναμίες, που απασχόλησε αρκετές φορές αρνητικά το ποίμνιό του, κυρίως τους «καθώς πρέπει Χριστιανούς». Όταν πέθανε, όμως, παρατηρήθηκε το εξής θαυμαστό φαινόμενο: ο Ναός, στον οποίο είχε εκτεθεί το σκήνωμά του, είχε κατακλυσθεί από κάθε είδους ανθρώπους, που ο πολύς κόσμος χαρακτηρίζει «περιθωριακούς»: ρακένδυτους, αστέγους, ασθενείς, πτωχούς κ.ο.κ. Χιλιάδες άνθρωποι που βίωναν κάθε είδους δοκιμασία στη ζωή τους, έσπευσαν να κυκλώσουν το φέρετρό του και να θρηνήσουν την απώλειά του. Η εξήγηση του ανεξήγητου, αρχικά, αυτού φαινομένου, ήταν ότι οι άνθρωποι εκείνοι είχαν πολλαπλώς ευεργετηθεί από τον κεκοιμημένο Επίσκοπο και είχαν δοκιμάσει πλούσιους τους καρπούς της αγάπης και της φιλανθρωπίας του. Μπορεί να είχε πάσης φύσεως αδυναμίες, ήταν, όμως, άνθρωπος αγάπης και ελεημοσύνης. Και αυτές οι αρετές, που ήξερε να κρύβει καλά από τα αδιάκριτα βλέμματα των ανθρώπων, έγιναν το διαβατήριο που πήρε μαζί του για το μεγάλο ταξίδι της αιωνιότητας. Έγιναν το κλειδί για να ανοίξει την θύρα του Παραδείσου.

Αδελφοί μου, σήμερα η κοινωνία μας δοκιμάζεται ξανά από την σκληρή και ανάλγητη οικονομική κρίση. Πολλοί συνάνθρωποί μας πονούν και υποφέρουν από τους καρπούς τους. Ιδού πεδίων δόξης λαμπρόν για εκείνους που θα θελήσουμε να μιμηθούμε την Ταβιθά της Αποστολικής περικοπής και τον Επίσκοπο της αγάπης και του ελέους. Μην αφήσουμε τις πληγές να αυξάνουν και τον πόνο να πολλαπλασιάζεται. Έχουμε χρέος, ως Χριστιανοί, να σταθούμε δίπλα στις ανάγκες των αδελφών μας και να μοιραστούμε μαζί τους το μέγεθος των προβλημάτων μας. Μόνον έτσι θα δικαιώσουμε την θέση μας μέσα στην Εκκλησία. Μόνον έτσι θα γίνουμε μιμητές Χριστού και η λατρεία μας δεν θα είναι κενή και ανούσια, αλλά πλήρης και ουσιαστική. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.